

O. ref. : 10527 / L / A / 28

BETREFT : Ontwerp van koninklijk besluit houdende uitvoering van artikel 5, eerste lid, en van artikel 8, eerste lid, van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen, wat betreft de instelling belast met het bijhouden van de individuele rekening der werknemers.

De Raadgevende Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer,

Gelet op de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen, inzonderheid op artikel 8;

Gelet op het verzoek om advies van 14 augustus 1985 van de Staatssecretaris voor Pensioenen omtrent het in rubriek vermeld ontwerp van koninklijk besluit;

Gelet op de brief van 10 oktober 1985 van de Minister van Sociale Zaken en de Staatssecretaris voor Pensioenen;

Heeft op 13 november 1985 het volgende advies verleend :

Wat de artikelen 1a en 2 van het ontwerp betreft :

Deze bepalingen worden door de verzoekende overheid voorgesteld als toepassing van het eerste lid van artikel 5 van de wet op het Rijksregister.

Voor de koninklijke machtiging tot toegang tot het Rijksregister op grond van artikel 5, eerste lid, is het advies van de Commissie niet voorgeschreven.

Overeenkomstig artikel 12 van dezelfde wet heeft de Commissie evenwel als taak zelfs uit eigen beweging adviezen te geven betreffende iedere aangelegenheid die betrekking heeft op het privéleven in het kader van de wet op het Rijksregister. De Commissie wordt daardoor als algemeen toezichter op de bescherming van het privéleven aangewezen.

In dit kader drukt de Commissie haar bezorgdheid uit over de bepalingen van artikel 2, 3° en 4°, van het besluit-ontwerp. Deze bepalingen komen in feite neer op een machtiging tot beperkte toegang verleend aan personen aan wie ofwel elke toegang tot het Rijksregister is ontzegd (zoals de bedoelde natuurlijke personen) ofwel toegang slechts kan verleend worden met toepassing van het tweede lid van artikel 5 van de wet (in zoverre het instellingen van Belgisch recht die opdrachten van algemeen belang vervullen zou betreffen), dus met verplicht advies van de Commissie.

De hierna volgende beschouwingen omtrent de artikelen 1b, 3 en 4 van het ontwerp zijn ten deze in ruime mate toepasselijk.

Bovendien blijkt wat die in artikel 2, 3° en 4°, beoogde (natuurlijke en rechts-) personen betreft elke controlemogelijkheid omtrent o.m. de veiligheid van de mededeling en omtrent de bescherming van de persoonlijke levenssfeer te ontbreken.

Wat de artikelen 1b, 3 en 4 van het ontwerp betreft :

De Commissie is uiteraard gebonden door de wet, wat betekent dat zij in geen geval gunstig kan adviseren omtrent een voorgestelde regeling zonder wettelijke basis (a fortiori wanneer de regeling in strijd is met de wet), waarbij zij zich niet heeft in te laten met de opportuniteitsoverwegingen die de door de wetgever vastgelegde regeling inzake bescherming van de persoonlijke levenssfeer hebben bepaald.

Artikel 8 van de wet op het Rijksregister beperkt de mogelijke machtiging om het identificatienummer van het Rijksregister te gebruiken tot "de openbare overheden en de instellingen bedoeld bij artikel 5", wat betekent tot "de openbare overheden, de instellingen van openbaar nut bedoeld bij de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut,..." en "de instellingen van Belgisch recht die opdrachten van algemeen belang vervullen en die door de Koning nominatief worden aangewezen."

Wat artikel 1, b van het besluit-ontwerp betreft heeft de Commissie in het licht van wat hierna volgt geen principieel bezwaar tegen het gebruik van het identificatienummer door de "instelling beoogd in artikel 1" binnen haar door dit artikel omschreven opdracht, met dien verstande dat de Commissie meent dat de machtiging dient gegeven te worden niet alleen aan een bepaalde dienst maar hierin aan bepaalde ambtenaren of beambten, waarbij dient onderstreept te worden dat alleen bepaalde ambtenaren of beambten, die ingevolge hun activiteiten binnen het door het koninklijk besluit beoogde kader het identificatienummer moeten gebruiken (zo precies mogelijke aanduidingen zijn vereist) mogen gemachtigd worden.

Daarentegen kan de Commissie - in het licht van de hoger vermelde redengeving - geenszins instemmen met artikel 3, 2° (verstrekkers van gegevens) en 3° (tussenpersonen : onderaannemers) van het ontwerp, dat tot gebruik van het identificatienummer van het Rijksregister machtigt "de natuurlijke en rechtspersonen die informatie verstrekken omtrent de houder van het identificatienummer" of die door "de instelling beoogd onder 1° of door een van de personen beoogd onder 2° (!) belast worden met het uitvoeren van werkzaamheden...". De enkele verwijzing in de aanhef van het besluit-ontwerp naar het eerste lid van het artikel 5 van de wet op het Rijksregister stemt niet overeen met de eigenlijke besluit-tekst en doet geen afbreuk aan de voorgaande beschouwingen (toepassing van artikel 8 en 5, eerste en tweede lid, van de wet op het Rijksregister).

Afgezien van de onwettigheid van die bepalingen zouden de vaagheid en de algemeenheid van de in artikel 3, 2° en 3°, gegeven opsommingen de Commissie slechts toelaten een negatief advies uit te brengen; de Commissie heeft inderdaad steeds als mening aangehouden dat de diensten en personen aan wie machtiging tot gebruik van het identificatienummer wordt verleend zo nauwkeurig mogelijk dienen omschreven en aangeduid te worden.

Wat het artikel 4 betreft leidt de algemeenheid van de bepaling en het feit dat ook in artikel 3, 2° en 3° van het ontwerp aangeduide nummergebruikers worden aangewezen tot de vaststelling dat "de interne en externe betrekkingen die nodig zijn uitsluitend voor het vervullen van de taken bepaald in artikel 1 en in artikel 3" niet alleen op de gemachtigden door artikel 1, maar ook op de gemachtigden door artikel 3 zou terugslaan, wat enerzijds op dezelfde als de reeds gereleveerde onwettigheid stuit en anderzijds wegens de volstreekte onduidelijkheid omtrent de inhoud en de omvang van dit gebruik voor de Commissie niet aanvaardbaar voorkomt. De Commissie heeft daaromtrent steeds als mening naar voor gebracht dat iedere algemene machtiging tot externe betrekkingen is af te wijzen en dat het voor de externe betrekkingen verkieslijk is de derden of categorieën van derden expliciet te vermelden en ze bij voorkeur zelfs individueel te vermelden.

Daarbij komt dat uit de aan de Commissie verstrekte toelichtingen blijkt dat het beoogd gebruik ook contacten met buitenlandse personen en diensten insluit; waar weliswaar de Commissie meent dat in dergelijke contacten (briefwisseling, e.a.) de aanwending louter ter identificatie door een tot gebruik gemachtigde van het Rijksregisternummer geen bezwaar oplevert en het aanwenden zonder bijzondere machtiging van het identificatienummer in een antwoord op een vraag van een gemachtigde overheid geen gebruik is in de zin van de wet en dus kan worden aanvaard, is het alleszins nuttig erop te wijzen dat de samenlezing van de artikelen 5, tweede lid, en 8 van de wet op het Rijksregister elk ander gebruik beperkt tot instellingen van Belgisch recht die opdrachten van algemeen belang vervullen en die door de Koning nominatief worden aangewezen.

De Commissie kan ten deze slechts volstrekt ongunstig adviseren.

Voor het Secretariaat,

De Voorzitter,

J. BARET

D. HOLSTERS.